

[Qvist Jørgensen]

ske betragteligt menneskeligt værn, og det menneskelige værn får man altså ikke gratis. Jeg ser egentlig helt bort fra hr. Tom Behnkes argumentation om, hvad en stofmisbruger koster samfundet i øvrigt, men i selve behandlingsfasen vil det være totalt forkert, hvis man prøver at bilde de amtskommunale og primærkommunale myndigheder ind, at forslaget er billigt eller udgiftsneutralt. Det gør det ikke mere fremkommeligt at tage debatterne, hvis det er udgangspunktet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Stavad):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 161:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel.

Af Villy Søvnald (SF) m.fl.
(Fremsat 10/12 91).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Ifølge SF's forslag skal der ske en udvidelse af mulighederne for at få sygedagpenge ud over dagpengelovens varighedsbegrænsning på ét år. SF har foreslået, at der skal gives en automatisk ret til forlængelse af dagpengeperioden for personer, der har enten en arbejds-skade- eller en pensionssag under behandling. SF stillede det samme forslag allerede under Folketingets behandling af dagpengeloven i efteråret 1989, men som bekendt var der ikke flertal for forslaget dengang.

Jeg må først slå fast, at det har været et princip i sygedagpengeloven siden vedtagelsen af den oprindelige dagpengelov i 1973, at sygedagpenge skal betragtes som en korttidssydelse og ikke skal dække et mere varigt forsørgelsesbehov. Med lov nr. 852 af den 7. december 1989, der blev vedtaget af et bredt flertal her i Folketinget, skete der en opstramning af et andet af dagpengeordningens væsentlige principper, nemlig sammenhængen mellem tilknytningen til arbejdsmarkedet og ydelsen af sygedagpenge. For at en person kan få udbetalt sygedagpenge, skal der fortsat bestå en overvejende sandsynlighed for en tilbagevenden til arbejdsmarkedet. SF's forslag bryder altså med to af de bærende principper for hele sygedagpengeordningen og med den opstramning af betingelserne for at kunne modtage dagpenge, som et stort flertal bakkede op, da den nuværende dagpengelov blev vedtaget i december 1989.

SF foreslår, at alle, der har rejst en sag om erstatning efter arbejdsforsikringsloven, skal have ret til at få udbetalt sygedagpenge ud over den gældende varighedsbegrænsning på ét år. Begrundelsen for forslaget er, at de arbejdsskadede med de nuværende regler sættes i den situation, at de ikke kan få udbetalt erstatning efter arbejdsskadeforsikringsloven, fordi deres helbredsmæssige situation endnu ikke er stationær, samtidig med at de fratages retten til sygedagpenge efter et år på grund af sygedagpengelovens varighedsbegrænsning.

Det er min klare opfattelse, at de gældende regler for at forlænge dagpengene ud over varighedsbegrænsningerne giver rigtig gode muligheder for at hjælpe arbejdsskadede. Kommunerne skal jo forlænge dagpengeperioden ud over ét år, når det anses for overvejende sandsynligt, at revalidering vil blive iværksat før eller senere. Dagpengeperioden forlænges også, hvis den sygemeldte er under eller venter på at komme under lægebehandling eller må anses for at kunne genvinde sin arbejdsdygtighed enten inden for 6 uger eller inden for 2 gange 6 uger, alt efter hvor alvorlig sygdommen er. Hvis ingen af de nævnte muligheder foreligger, vil den arbejdsskadede efter behov kunne få udbetalt hjælp efter bistandsloven, så jeg synes ærligt talt, at de arbejdsskadede er fuldt tilgodeset med de regler, der er i dag.

[Socialministeren]

SF har også foreslået, at alle, der har en pensionssag under behandling, skal have ret til forlængelse af dagpengeperioden, fordi loven om social pension er ændret med virkning fra den 1. januar 1992, så der ved bestemte former for pension ikke længere kan udbetales forskud fra kommunen. Lige siden den nye dagpengelov trådte i kraft den 1. april 1990, har det imidlertid forholdt sig sådan, at personer, der ved varighedsbegrænsningens indtræden ikke umiddelbart var berettiget til førtidspension eller forskud på pensionen, måtte henvises til kontanthjælp i en periode. Forholdet var altså kendt allerede, da forslaget til den gældende dagpengelov blev udarbejdet, og her vil jeg blot henviser til en besvarelse til Folketingets Socialudvalg på spørgsmål nr. 10 under behandlingen af lovforslag nr. L 29.

Jeg må endnu en gang minde om, at dagpenge er en korttidsydelse, som ikke har til formål at sikre varig forsørgelse. Da bestemmelsen i dagpengeloven blev udarbejdet, var holdningen, at dagpenge ikke skulle ydes i situationer, hvor der ikke var udsigt til en tilbagevenden til arbejdsmarkedet, og det er stadig regeringens holdning. Nedsættelsen af dagpengeperioden er endvidere blevet knyttet sammen med en øget indsats for tilbagevenden til arbejdsmarkedet; derfor fik vi jo indført den faste brutto-revalideringsydelse, og derfor blev der som tidligere nævnt indført en mulighed i dagpengeloven for at udbetale dagpenge længere end ét år til personer, der kan vende tilbage til arbejdsmarkedet efter overstået sygdom, eventuelt gennem en revalidering. Det er endvidere min opfattelse, at dagpenge ikke skal udbetales, når det er oplagt, at tilbagevenden til arbejdsmarkedet ikke er mulig. I sådanne situationer skal der i stedet hurtigst muligt gennemføres en pensionssag.

Fra den 1. januar 1992 har kommunerne som sagt selv fået mulighed for at tildele visse former for førtidspension, og når kommunerne mener, der er ret til pension, kan de tildele den med det samme i stedet for som tidligere at give forskud på pensionen, mens sagen er under behandling. Hvis kommunen ikke vil tildele pension med det samme og ikke vil give forskud på pensionen, er det jo et tegn på, at der er tvivl om, hvorvidt betingelserne for pensionen i det hele taget er opfyldt. En automatisk fortsat udbetaling af dagpenge, mens pen-

sionssagen er under behandling, uden at der samtidig gøres forsøg på at løse de erhvervs-mæssige problemer, vil jo kun bevirke, som det efterhånden erkendes af alle, at situationen bliver yderligere fastlåst, og i en sådan situation er det selvfølgelig mest rimeligt, at bestræbelserne for at sikre en tilbagevenden til arbejdsmarkedet fortsættes.

Til forslagsstillerens bemærkning om, at det stadig er kommuner, som blot én måned før varighedsbegrænsningens indtræden meddeler på en fortrykt blanket, at sygedagpengene ophører, kan jeg oplyse, at den omtalte blanket er blevet afskaffet. Kommunernes edb-system er nu indrettet sådan, at der senest 3 måneder før varighedsbegrænsningens indtræden automatisk udskrives en meddelelse herom til den sygemeldte, og samtidig gives der underretning om, at kommunen vil tage stilling til, om dagpengeudbetalingen skal ophøre den angivne dato, eller om der er grundlag for at forlænge udbetalingen.

Om de økonomiske konsekvenser af forslaget kan jeg oplyse, at på baggrund af oplysninger fra Socialforskningsinstituttet om ophørsårsager for de personer, der har modtaget dagpenge i mere end ét år, anslås SF-forslaget at medføre øgede udgifter på ca. 284 mio. kr., som skal finansieres fifty-fifty af staten og kommunerne.

SF-forslaget er i strid med dagpengelovens intentioner, det imødekommer næppe et reelt behov i noget større omfang, og det vil medføre en urimelig merudgift for det offentlige, så regeringen afviser forslaget.

Jan Petersen (S):

Dette forslag har jo tidligere været præsenteret for Folketinget, nemlig ved tredjebehandlingen af ændringen af sygedagpengeloven i 1989. Dengang støttede Socialdemokratiet ændringerne i loven og de dertil knyttede ændringer for revalideringsområdet, og derfor vil vi også i dag afvise de to ændringsforslag, som SF her har sammenfattet til et egentligt lovforslag.

Dengang gik vi først og fremmest med til ændringerne i sygedagpengeloven, fordi vi fik drejet indsatsen over for de langvarigt syge i retning af aktivering og forbedret revalidering, fik indført bruttorevalideringsydelsen og fik introduceret erhvervsplaner. Vi er af den op-

[Jan Petersen]

fattelse, at sygedagpenge skal være en korttidssydelse og en arbejdsmarkedsbaseret ydelse, og når folk er langvarigt syge, drejer det sig om hurtigst muligt at finde ud af, hvad der er det rigtige for den enkelte. Er der basis for en varig tilbagevenden til arbejdsmarkedet, er det det, indsatsen skal dreje sig om, og så er bruttorevalideringen og erhvervsplanen afgørende. Hvis det ikke er tilfældet, skal søgelyset derimod rettes mod pensionssystemet. Derfor mener vi ikke, at vi skal løse eventuelle problemer via ændringer i sygedagpengeloven, vi skal løse problemerne enten inden for revalideringsområdet eller i opsamling af de problemer, vi måtte have på pensionsområdet.

Netop bruttorevalideringsydelsen er blevet rost, og såfremt der kan konstateres problemer, fordi folk, der har pådraget sig arbejdsskader og har en ansøgning under behandling, ikke har et ordentligt forsørgelsesgrundlag, skyldes det, så vidt vi ved, at den kommunale sagsbehandling visse steder er for dårlig. Det vil vi gerne ændre, men vi er ikke indstillet på at åbne for egentlige storforhandlinger på selve sygedagpengeområdet med den begrundelse, at vi har et problem i visse kommuner. Det er relativt få henvendelser, vi har fået, men jeg skal da indrømme, at når der kommer henvendelser på områder, hvor vi har været part i forhandlinger, tager vi selvfølgelig tingene op, og det vil også ske her.

SF peger også på et problem, som har ændret sig noget siden forhandlingerne i 1989, nemlig bortfaldet af forskudsbeløbene for førtidspensionsansøgere på § 14, stk. 3-området, altså den almindelige, forhøjede førtidspension. Og her har SF fat i et hul i systemet, kan vi godt frygte. Det kan nemlig betyde, at nogle er kommet i klemme, og det var også grunden til, at vi stemte imod disse ændringer i pensionslovgivningen i sidste samling, fordi vi fandt, at den ville skabe vanskeligheder for dem, der var omfattet af den. Vi anbefalede faktisk, at man undlod at gennemføre ændringerne og behandlede sagerne ordentligt. Derfor skal budskabet til socialministeren også være, her hvor bestemmelsen lige er trådt i kraft, at nu kan vi se her i foråret, hvordan det fungerer, og viser det sig, at der bliver store problemer, og at troen i ministeriet og hos ministeren på, at der sker en hurtigere sagsbehandling, ikke opfyldes, har vi et problem, der

skal tages fat på kontant. Vi gør det gerne meget hurtigt sammen med SF i Folketingets Socialudvalg i løbet af foråret.

Vi vil også godt pege på, at med hensyn til hele problemkomplekset, den tydelige sammenhæng mellem sygedagpenge, revalidering og pension, har vi jo i og for sig alle sammen lovet hinanden, at det skal drøftes, når førtidspensionsudvalget har gjort sit arbejde færdigt. Vi synes, det er den sagligt rigtige platform, når vi skal samle de problemer, der har kunnet konstateres, herunder problemet med visse kommuners behandling af sagerne.

For at vende blikket lidt fremad skal jeg slutte med at sige, at mange kommuner formentlig ikke kan klare alt, og derfor er der nok et behov for en vis regional sikkerhed, et sted, hvor tingene kan samles op, hvor kommunerne kan få hjælp. Det kan godt skabes i sammenhæng mellem revalidering, sygedagpenge og førtidspensions-sager. Lad det blot være sagt som en lille idé, for jeg går ud fra, at vi ikke fuldstændig skal undlade at debattere de temaer, som jeg ved er under behandling i førtidspensionsudvalget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Der var en enkelt sætning fra den socialdemokratiske ordfører, som jeg godt vil holde fast i. Problemet er jo, at i det øjeblik, hvor en person går på sygedagpenge og kommunen ikke når at træffe beslutning om at overføre den pågældende til en eller anden form for pension, før perioden udløber, ryger personen jo på kontanthjælp. Det er billigere for kommunen at have en person gående på kontanthjælp end at have en person gående på sygedagpenge, så vidt jeg er orienteret – men jeg kan nu høre på de tilråb, der kommer fra salen, at det ikke er helt korrekt – men så vidt som jeg har forstået sagen og har fået den refereret ude fra kommunerne, vil det være således, at der ikke er den store økonomiske tilskyndelse til kommunerne for at færdigbehandle ansøgningerne. Det kan vi selvfølgelig få belyst nærmere, og det er muligt, at der er andre, der ved mere end jeg på dette specifikke område.

Men hvis det er tilfældet, vil en vedtagelse af det foreliggende lovforslag jo betyde, at der kommer et økonomisk incitament for kommunerne til at få færdigbehandlet de ansøgninger,

[Tom Behnke]

der ligger. Om der ligger nogen økonomisk gevinst i det, er jeg lige nu i tvivl om, men ministeren var inde på, at forslaget gennemførelse vil komme til at koste 285 mio. kr., så lidt økonomi må der være et eller andet sted.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Nu deltog hr. Tom Behnke jo selv i forhandlingerne om førtidspension i sidste samling og er bekendt med, at et flertal, hvori hr. Tom Behnkes parti indgik, vedtog disse ændringer mod vores anbefaling, og der var helt klare indlæg i debatten fra dem, der tilsluttede sig forslaget, som gik ud på, at der formodentlig ikke ville blive denne økonomitænkning.

Nu hører vi så, at den kommer, og jeg skal blot sige, at vi også er interesseret i at få afdækket, i hvilket omfang der er økonomitænkning i sådan noget, det er altid interessant. Men jeg bliver nødt til at føje til, at kontanthjælpen udmåles ud fra en konkret beregning i det enkelte tilfælde, hvorimod sygedagpenge udregnes på baggrund af forudgående indtægt. Der vil sikkert både være situationer, hvor resultatet er positivt og negativt. Hvad nettoresultatet bliver, skal jeg ikke gøre mig klog på, men der vil også være situationer, hvor kontanthjælpen er nogenlunde lig med sygedagpengebeløbet.

Per Tærshøl (KF):

Jeg skal med det samme afsløre, at Det Konservative Folkeparti ikke kan gå ind for SF's forslag – det kommer vel ikke som nogen overraskelse – idet vi holder os til den lov, som vi tidligere har vedtaget sammen med flere andre partier. I Det Konservative Folkeparti har vi den opfattelse, at sygedagpenge skal være en korttidssydelse, altså forhåbentlig ikke noget varigt. Det har jo hele tiden været en forudsætning, at hvis folk fik sygedagpenge, skulle der være reelle muligheder for en tilbagevenden til arbejdsmarkedet eller måske en revalidering. SF ønsker også, at alle, som har rejst erstatningssag efter arbejdsskadesforsikringsloven, skal kunne oppebære sygedagpenge ud over ét år, og det er vi meget imod.

Jeg hæftede mig en del ved det, hr. Jan Petersen sagde om kommunerne, og når man nu selv kender en lille smule til kommunerne, må man jo nok gribe i egen barm og sige, at problemerne kan udmærket ligge i kommunerne,

det vil jeg godt skrive under på. Man er måske lidt langsommelig med at klare sagerne, og derfor kan det jo godt være – det tror jeg i hvert fald – at efter vedtagelsen af den nye lov, med de tiltag og de formaninger, Folketinget har udsendt, og med de udligningsordninger, man har lavet, kan det godt være, at man skal til at skynde sig lidt ude i kommunerne, for ellers bliver det dyrt. Jeg synes også, at man har pligt til at skynde sig af hensyn til de mennesker, som desværre får sygedagpenge.

Socialministeren sagde, at det også er et økonomisk spørgsmål, det koster noget i retning af 284 mio. kr., jeg kan ikke huske det helt nøjagtigt. Jeg har siddet og regnet på det, og min lommeregner sagde 286 mio. kr., men det behøver jo ikke at være det rigtige tal. Jeg holder mig til det, som socialministeren siger.

Men kort og godt: Det Konservative Folkeparti går imod forslaget og håber, at både den gamle og den nye lov kommer til at fungere tilfredsstillende. Nu er der ikke så mange til stede fra kommunerne, kan jeg se, men man kan vel roligt sige, at kommunerne skal til at oppe sig lidt, så man får klaret sagerne rundt omkring.

Anders Mølgaard (V):

Med det foreliggende lovforslag ønsker SF en udvidelse af adgangen til at få sygedagpenge ud over dagpengelovens varighedsbegrænsning på ét år, idet alle, der har rejst en sag om erstatning efter arbejdsskadesforsikringsloven, skal have denne ret. Dette forslag kan Venstre ikke støtte, for som bekendt findes der allerede i dag mulighed for at forlænge dagpengebetalingen ud over varighedsbegrænsningen i det gældende regelsæt.

SF foreslår også, at alle, der har en pensionssag under behandling, skal have ret til forlængelse af dagpengeperioden. I Venstre er vi af den opfattelse, at en automatisk fortsat udbetaling af dagpenge, mens pensionssagen bliver behandlet, er perspektivløs. Fra den 1. januar kan den enkelte kommune jo tildele pension med det samme, hvis kommunen finder, at det er den rigtige løsning, og hvis det ikke er tilfældet, må der skabes en ny relation til arbejdsmarkedet. Det er sund logik.

Sygedagpenge er principielt en korttidssydelse, som også andre ordførere har sagt, og samtidig er vi i Venstre af den opfattelse, at syge-

[Anders Mølgaard]

dagpenge ikke skal ydes i situationer, hvor der ingen udsigt er til tilbagevenden til arbejdsmarkedet.

Tom Behnke (FP):

I modsætning til de forrige ordførere kan jeg sige, at vi er meget positivt stemt over for dette forslag. Vi vil naturligvis følge udvalgsarbejdet meget nøje, vi skal se på, hvilke konsekvenser det får, men vi er meget positive over for den tanke, at folk er sikret deres sygedagpenge, indtil der er truffet en afgørelse. Det er ikke rimeligt, at den person, der går på sygedagpenge, skal lide under – i nogle tilfælde i hvert fald – at kommunen ikke er hurtig nok til at få truffet en afgørelse i sagerne. Hvis det er det offentlige, der er årsagen til, at noget trækker i langdrag, skal det ikke gå ud over den enkelte borger, så må det være det offentlige, der selv tager de økonomiske øretæver, der ligger i det. Så derfor er vi meget positive over for forslaget. Men naturligvis skal vi undersøge den helt eksakte økonomi i forslaget, både for kommunerne og for det offentlige i det hele taget, men også for de forskellige ansøgere.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte lovforslaget, og jeg skal sådan set blot henvise til de ordførertaler, der har været holdt dels af ministeren og dels af den socialdemokratiske ordfører.

Der er to ting, der undrer mig i denne sammenhæng. Den ene er, at der ikke er nogen, der nævner, at i hvert fald nogle partier er med i et finanslovforlig for 1992. Det mener jeg heller ikke indgik i socialministerens argumentation. Det skal dog ikke forhindre, at det ikke har været en underliggende begrundelse, men så vidt jeg kunne høre, var den der ikke direkte.

Den anden ting er, at jeg er lidt forbløffet over, at merudgiften er så stor. Det er ikke noget, socialministeren behøver at sige noget om her, det kan ske under udvalgsarbejdet. Jeg undrer mig over, at man kan nå op til 284 mio. kr. på helårsbasis, men det kan vi jo vende tilbage til.

Men det er altså en afvisning af lovforslaget.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg vil gerne indlede med at sige tak først og

fremmest til hr. Tom Behnke for den umiddelbare tilslutning, og jeg vil også gerne sige tak til den socialdemokratiske ordfører, hr. Jan Petersen, for bemærkningerne til anden del af vores forslag og løftet om tilbagevenden til dette spørgsmål senere i denne folketingssamling.

Jeg vil gerne understrege, at jeg selv opfatter dette som et – hvad skal jeg sige – her og nu-forslag, forstået på den måde, at ved at se ud i den praktiske virkelighed mener vi at have fået påvist, at der er nogle mennesker, der kommer i klemme. Sygedagpengeperioden kan jo blive meget langvarig for nogle mennesker, og det er der flere grunde til. Den første og mest nærliggende er selvfølgelig, at folk rent faktisk er syge længe. Den anden er, at de venter på behandling, på afklaring af diagnose, før behandlingen kan gives, eller lignende. Og den tredje er, at sagsbehandlingen af en revalideringsanmodning eller pensionsanmodning fortsat tager meget lang tid i mange kommuner. Det er stadig væk ikke ualmindeligt, at der går fra 1 til 1½ år, efter at sagen rejses i de forskellige forvaltninger, før man er klar til iværksættelse af revalideringstiltag eller til udbetaling af forskud på pension. På dette tidspunkt er 22-ugers-varigheden for længst opbrugt.

Revalidenden kan få forlænget sygedagpengeperioden, indtil revalidering kan iværksættes, som ministeren rigtigt sagde. For den reelt konstaterede varigt syge, som venter på en pensionstildeling, forholder det sig imidlertid anderledes. Der smækker kassen i efter de 52 uger, uanset grunden til at pensionssagen endnu ikke er afklaret. En kommende førtidspensionist må derfor i bedste fald midlertidigt på bistand, selv om der er overvejende sandsynlighed for en helbredsbetiget pension senere. Og nogle får overhovedet ingenting i venteperioden på grund af reglerne om, at man er afhængig af ægtefællens indtægt.

Grunden til, at vi har rejst dette spørgsmål nu, er, at vi synes, det er uværdigt, at der skal være en sådan forskel på to grupper, som begge er hårdt ramt, og hvor den ene må regne med en varig forringelse af helbredet. Det er begrundelsen for vort ønske om, at der åbnes mulighed for en forlængelse i de tilfælde, hvor pensionssagen er rejst, men endnu ikke er færdigbehandlet af kommunen, og forskud derfor ikke kan udbetales, når de 52 uger er gået.

[Hanne Thanning Jacobsen]

Jeg kan da glæde mig over, at vi, hvad angår den anden del af lovforslaget, kan komme i en samtale med et flertal af Folketingets partier. Hvad angår den første del, må jeg desværre med beklagelse konstatere, at de mennesker, som vi ser blive bragt i en økonomisk klemme, som på mange måder bliver sat i ulykkelige situationer i form af at være nødt til at gå fra hus og hjem, ønsker et flertal i Folketinget ikke for nærværende at gøre noget for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Stavad):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 39:

Forslag til folketingsbeslutning om børnepasningsgaranti og afvikling af ventelisterne til daginstitutioner og dagpleje.

Af Hanne Thanning Jacobsen (SF) m.fl.
(Fremsat 11/12 91).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Lad mig først slå fast, at jeg er helt klar over, at ventelisterne, som dette beslutningsforslag tager op, er et stort problem i en række kommuner.

Det er da også min klare opfattelse, at de politisk ansvarlige i kommunerne er meget opmærksomme på at gøre noget for at skaffe nogle flere pladser. Som eksempel kan jeg nævne, at størstedelen af landets borgmestre ved en rundspørge har sat børnepasningen helt i top med hensyn til, hvad der er vigtigt for at sikre

en positiv erhvervsudvikling i kommunerne. Vi ser da også, at flere og flere kommuner allerede har truffet en politisk beslutning om en pasningsgaranti, så alle børn med behov for pasning skal kunne få en plads.

Kommunerne har forskellige strategier for at gennemføre beslutningen helt uafhængig af de lokale forhold og muligheder. Nogle kommuner har samtidig en anden form for garantiordning, der går ud på, at forældre, der midlertidigt tager deres børn ud af pasningsordninger, kan være sikre på en plads igen, når de kommer i arbejde eller slutter en orlovsperiode. Faktisk er det mere end halvdelen af kommunerne, der har sådanne ordninger, og tilsammen har de frigjort flere tusinde pladser i de kommuner, viser en undersøgelse, som Socialministeriet har foretaget.

Som det også er nævnt i bemærkningerne til beslutningsforslaget, er der på kommunernes budget i 1992 skabt mulighed for at etablere yderligere 10.000 pladser, og selv om størstedelen af pladserne er beregnet til børn i den skolepligtige alder, ved vi, at det kan give luft nedad i systemet, så man kan tage flere små børn ind. Kommunerne har typisk haft et flaskehalsproblem. Børnene har været for længe i børnehaverne, fordi de ikke kunne rykke op til et mere aldersrelevant tilbud. Det samme gælder for de små børn i dagplejen og i vuggestuen.

En anden udvikling, som giver et vigtigt supplement til det bestående, er puljeordningerne efter bistandslovens § 70. Vi kender nu omkring 60 ordninger rundt i landet. Heraf er størsteparten blevet etableret inden for de senere år, og vi oplever en stigende interesse for puljeordningerne.

Alt i alt viser tendensen, at kommunerne allerede er inde på den vej, som beslutningsforslaget lægger op til, nemlig at sikre en garanti for pasning af småbørn og at påbegynde en afvikling af ventelisterne.

Jeg skal også nævne, at Socialministeriet som en opfølgning af forespørgselsdebatten her i Tinget i foråret 1991 har analyseret venteliste problemet nærmere. Resultatet er samlet i en rapport, som bl.a. er sendt til Folketingets Socialudvalg. Kort fortalt viste analysen os, at der ikke kan peges på nogle generelle forhold som årsager til forskelle på ventelisterne i kommunerne imellem, men en hovedkonklusion